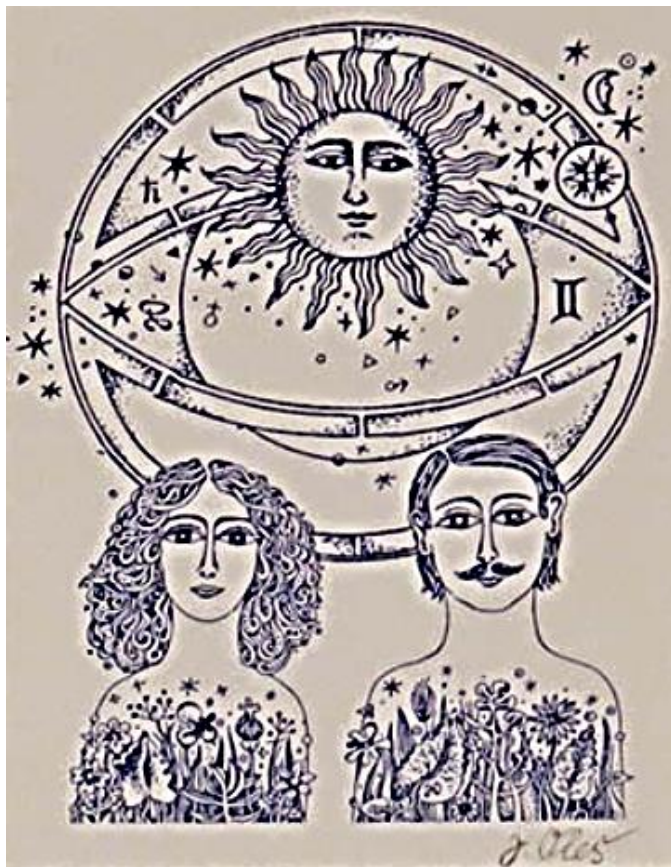

**„Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme,
protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“
Židům 10,23.**

Červenec - srpen 2022

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 2.7. - Lidské trápení a dobrý Pastýř
- 9.7. - Přicházející zkoušky
- 16.7. - Ptačí klec
- 23.7. - Tvář zlatníka
- 30.7. - V ohni zkoušky
- 6.8. - Boj ze všech sil
- 13.8. - Nezničitelná naděje
- 20.8. - Vidět neviditelného
- 27.8. - Život naplněný chválou

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Kázání	Učitel SŠ
2.7.	Pavel Barbulec	Pavel Pimek
9.7.	-	-
16.7.	-	-
23.7.	Hynek Dona	Bohumil Mroček
30.7.	Milan Kloda	František Tomanec
6.8.	Ludmila Obadalová	Anna Petrovičová
13.8.	Hynek Dona	Pavel Pimek
20.8.	Jiří Kloda	Květa Tyšerová
27.8.	VSETÍN	Petr Chára

Blahopřání k narozeninám

- 4.7. – Smílková Mirka
- 8.7. – Škrlová Jiřina
- 26.7. – Kimlerová Simona
- 4.8. – Kimler Petr
- 8.8. – Škrla Daniel
- 24.8. – Chárová Ivana

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Příběh Pepy Hasmandy

„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval“, těmito slovy začíná smuteční oznámení, vztahující se k někdejšímu dlouholetému členu našeho sboru, Pepovi Hasmandovi. Na věčnost odešel 21. května 2022 v požehnaném věku 84 let.

Podívejme se na jeho životní příběh pěkně od začátku. Začneme tedy u rodičů. Jeho maminka, Marie Hradcová, se narodila v roce 1910 v obci Vilhemovka na ukrajinské Volyni. Po smrti své matky, což ji potkalo už ve dvanácti letech, odcestovala i se svými třemi sourozenci do amerického Chicaga, kam už předtím odjel jejich otec za prací. Strávila tam rovných osm roků.

Pepův otec, Josef Hasmanda, přibyl na svět roku 1903 ve Velkých Těšanech poblíž Kroměříže. Přestože mezi jeho rodinné předky náležela i známá katolická světice Vojtěcha Hasmandová, mladý Joža vedl podle pamětníků značně bujarý život. Aby se vyhnul nepříjemným následkům, uprchl do Francie, nechal se naverbovat do cizinecké legie a v jejich barvách pak několik příštích let sloužil v severoafrickém Alžírsku a

Maroku. Coby chrabrý voják časem zatoužil po velké lásce a poslal inzerát do novin Hlasatel, které v Americe vydávala česká menšina. Krátká zpráva v krajanském tisku zapůsobila na zmíněnou Marii tak mocně, že se ve svých dvaceti letech sbalila, přeplula oceán a uvízla v Československé republice, kde ji ve svém rodišti už toužebně vyhlížel její Josef. Svatba se konala v roce 1935. O dva roky později přišla na svět dcera Emilka, která však po třech měsících života zemřela. Manželé se poté z Kroměřížska přesunuli do Valašského

Meziříčí. Důvodem bylo zaměstnání železničáře, jemuž byl Josef věrný až do důchodového věku. Dlužno podotknout, že někdejší legionář v našem městě inicioval založení známé kuželny na Sokolské ulici, která svému účelu sloužila až do nedávných let. Není také bez zajímavosti, že vyhlášený výtržník, jemuž prý nedělalo problém vymlátit celou hospodu, byl i jedním ze zakládajících členů místní Komunistické strany. Konečně jsme zpátky u hlavního hrdiny. Josef Hasmanda mladší, jemuž nikdo neřekl jinak než Pepa, se narodil 3. února roku 1938 v někdejší meziříčské ulici Zádruha, která ležela zhruba v místě současné Stavební průmyslovky. Postupně k němu přibyli další sourozenci. Bráchové Vašek a Olin a po rovných šestnácti letech ještě benjamínek rodiny, malá holčička Dášenska. Nadaný školák Josef navštěvoval základku ve staré

budově současné Masaryčky a po jejím zdárném ukončení se začal učit stolařem. Díky dobrému prospěchu však brzy zamířil na místní Gymnázium, které představovalo přestupní stanici na Vysokou školu oděvní v dalekém severočeském Liberci. Textilní svět jej však příliš neoslnil a tak se rozhodl pro dráhu snaživého úderníka v ostravských dolech. Temné podsvětí mu pochopitelně rovněž neučarovalo, proto pokorně zamířil zpátky do rodného města. Zakotvil v místní Tesle a

později v čerstvě vybudované Deze, které se v oné době muselo říkat Urxovy závody. Krkolomný vzdělávací proces pak završil dálkovým absolvováním Chemické průmyslové školy v nedaleké průmyslové Ostravě.

Náš Pepa měl už ve svém mládí v hlavě všechno vzorně srovnané. A tak zodpovědně vstoupil nejen do manželství, ale po vzoru svého uvědomělého otce také do Komunistické strany Československa. Nemínil však být jen obyčejným pešákem. Jak sám několikrát přiznal, cílevědomě mířil do vysoké politiky. A pokud by byl osloven, neváhal by ve jménu lepších zítřků sloužit lidu i aktivním působením v řadách všelijakých důkladně organizovaných bezpečnostních sborů. Problém mu však

působil poněkud jiný sbor. Konkrétně adventistický, do něhož začala docházet jeho maminka. A aby toho nebylo málo, tahala tam s sebou i jeho třináctiletou sestru Dášu. Hádal se s nimi, vyhrožoval a dělal si z nich legraci. Na druhou stranu chtěl být poctivý a podívat se na věc zblízka. Obstaral si proto bibli a začal v ní číst. Především proto, aby nejbližším příbuzným dokázal, jakým to věří nesmyslům.

V kalendáři se však objevil 21. srpen roku 1968. V Mošnově přistávala cizí letadla a v meziříčských ulicích rachotily ruské obrněné transportéry. Pepovi se zhroutil svět. Vyrazil na náměstí a poruštěnou češtinou začal okupačním vojákům osvětlovat situaci. Aby velice brzo usoudil, že je to naprosto marné. Zklamaně se vracel domů. A jak později přiznal, právě v tomto rozpoložení vůbec poprvé zakusil náznak Boží přítomnosti.

Pepa se dál dohadoval se svým nitrem a pokračoval ve čtení zmíněné knihy. A nějakým zázrakem začínal brát její poselství vážně. Už předtím v bytě svých rodičů občas narazil na poněkud zajímavého tmáře. Říkali mu Bláža Balcar. Teď mu už jeho přítomnost tolik nevadila. Naopak jej začal bombardovat nejrůznějšími otázkami. Místo jejich čím dál častějšího setkávání se pak přesunulo do Pepova bytu. K dokonalé nelibosti jeho

manželky Evy. Před nezvaným návštěvníkem prchala pryč. Aby později uvěřila i ona. Na základě nepopíratelného zázraku, který se odehrál přímo před jejíma očima. Následovalo obvyklé vyučování završené společným biblickým křtem ponořením do vody. Stalo se tak pod širým nebem v bazénu na starém dobrém Damašku.

Manželé Hasmandovi se synem Tomáškem, k němuž o něco později přibyl i malý Ondrášek, se tak stali nepřehlédnutelnou součástí meziříčského adventistického společenství. Z nedávného komunisty Pepy brzo vyrostl laický kazatel, učitel sobotní školy, první diakon a především vášnivý účastník nejrůznějších věroučných diskusí. Eva zase vedla dětskou školkou a organizovala všelijaké mládežnické besídky. Oba se pochopitelně aktivně zapojovali do pravidelných, Blážou Balcarem organizovaných biblických soutěží. Někdy na sklonku sedmdesátých let v nich Pepa obsadil úplně nejvyšší příčku a jako dárek obdržel docela drahé čínské pero. Těch měl ale v onu dobu doma poměrně dost, takže jej hned na místě s jednou z Blážových dcerušek směnil za samizdatovou knížečku s názvem *Dýka a kříž*. Příběh amerického narkomana jej natolik zaujal, že se v jeho srdci rozhořela neuhasitelná touha po stejném Duchu, který byl hlavní postavou uvedené publikace. Pozdější setkání s podobně postiženými křesťany jeho touhu ještě znásobila. Do otevřeného meziříčského společenství tak prosákl nový fenomén. Diskuse o konkrétních projevech Svatého Ducha nabíraly na síle i dynamice. Tak jak už to v podobných situacích bývá, docházelo k polarizaci a nárůstu napětí. To však nebylo ani zdaleka tak dramatické, jak si jej představovali ti, kteří o meziříčském dění věděli jen z doslechu. Věřoučné půtky se v drtivé většině případů nepřelévaly do osobních sporů či vzájemných antipatií. Tak jako tak však po zhruba dvacetiletém období služby, tápání, polemik a hledání Hasmandovi ze sboru odešli. Nikoliv na příkaz výboru či členského shromáždění, ale na základě vlastního rozhodnutí.

Genus dělení bývá zpravidla silně infekční, takže nezůstalo jen u zmíněné rodiny. Uprchlíků přibývalo, a tak záhy došlo k tomu, že z jednoho malého meziříčského společenství byla najednou společenství tři. Kromě toho stávajícího na Hřbitovní ještě horní sbor na Potůčkách a dolní v Hasmandovic přibytku na ulici Rudé armády. Slídlím z StB tak přibylo

práce i starostí. Všecky zmíněné skupiny se totiž scházely v sobotu. Zatímco horní varianta šla postupně do ztracena, ta dolní, z vyšších pater paneláku, neustále sílila. Přestože splýnula s čerstvě uznanou Apoštolskou církví, nadále se shromažďovala v sedmý den každého týdne. Což se však ani trochu nelíbilo jejich tehdejšímu nadřízenému, autoritativnímu biskupovi Rudkovi Bubíkovi. Z titulu své funkce na svobodné valašské rebely patřičně zatlačil, a tak se Pepovi učedníci pokorně vrátili na pohodlnější cestu, kterou už před staletími prošlapala největší křesťanská církev obecná. Máme jim to vyčítat? Jedni si ke svému obrazu uzpůsobí průhlednou zprávu o sobotě a druhí třeba podobně jednoznačnou zvěst o mluvení v jazycích. Naštěstí Boží přízeň nestojí na nejistých lidských výkonech, ale na něčem nesrovnatelně stabilnějším. Díky nekončící milosti tak přes veškeré úlety a kotrmelce Pepovo společenství rostlo, zrálo a měnilo tvář. Dnes, kdy svého otce u kormidla vystřídal nejstarší syn Tomáš, má jen meziříčský sbor kolem sto dvaceti členů a další desítky příznivců. Kromě toho k němu patří i stejně laděné satelity ze Vsetína, Rožnova a Bystřice pod Hostýnem. A co je

obzvláště potěšitelné, většina učedníků Ježíše Nazaretského sem zabloudila „ze světa“...

Po čtvrtstoletí odloučení se Pepa do svého někdejšího působiště opět vypravil. V listopadu roku 2014 přijal pozvání na setkání bývalých příslušníků tohoto společenství. Atmosféra, která jej obklopila, jasně dokázala, že se dávní sourozenci kdysi nerozešli ve zlém. Aleše Zástěru i Jendu Majera zajímal život jeho sboru a ty ostatní zase všechny zbývající záležitosti. Jak Pepa po návratu prohlásil, tak srdečné přivítání by ani ve snu nečekal. Naposled mu členové ze Hřbitovní posloužili před dvěma roky. Konkrétně Soňa Mročková, umožněním pobytu na jejich bedřichovském Ondrášku. To byl také úplně poslední výlet jeho života. Pak už následovaly jen cesty do nemocnice, rehabilitačních zařízení a nakonec do hospicu Citadela.

Na Pepu a jeho duchovní cestu se budou různí pozorovatelé dívat různě. Na čem se ale všichni pravděpodobně shodnou, je skutečnost, že nepřehlédnutelný dvoumetrový chlap oplýval jednoduchou vírou malého dítěte. Že nesnášel teoretizování, ale v jakékoliv situaci vtahoval do dění Boží moc. Že navzdory své výšce a postavení vynikal pokorou. Že

modlitba byla jeho zdaleka nejoblíbenější aktivitou. Že nade vše a nade všechny miloval Ježíše. Toho, který je živý, protože vstal z mrtvých. Pepa odešel v pevné naději, že i v tomto bude svého Mistra následovat...

Z vyprávění Pepy a jeho blízkých zpracoval Franta Tomanec, Pepův dlouholetý švagr

Milý Pepo,
v době, kdy jsem se narodila, tak jsi už pokukoval po děvčatech. Není divu, že Tě někteří považovali za mého otce.

Popravdě jsi mi ho v některých případech nahrazoval. Když mě bráchové Vašek s Olinem chtěli vychovávat, sjednal jsi hned pořádek, když jsem si nevěděla rady s domácími úkoly, udělal's je za mne.

Když jsem se poprvé vdávala, byl jsi mi za svědka. Za čtyřicet let, na den přesně, jsi mi na svatbě svědčil znovu. Za účasti úplně stejného druhého svědka a dokonce i úplně stejného partnera.

Nezapomenu na to, jak jsi nelibě nesl, když mě naše maminka jako třináctiletou dívku začala brávat do společenství křesťanů. Netrvalo dlouho a stal ses jim také. Vzpomínám na rodinná procesí, jak jsme jednou za týden táhli přes půl města do sboru. A na sobotní podvečery, kdy se u maminčiných buchet přetřásalo kázání, chválili i pomlouvali naši bližní a promítaly diapozitivy. Ty byly většinou z našich společných dovolených. Dodneška vidím ty vykulené táborníky, kteří v některé ze slovenských dolin nevěřičně kroutili hlavou, jak se mohli do jednoho pětimístného auta napěchovat čtyři dospělí, čtyři děti, dva kočárky, dva stany a osm spacáků. K tomu ještě nějaké ty kotlíky, oblečení a zásoby

proviantu. Na horské túry jsi, až na malé výjimky, nechodil. Říkával's , že si tam připadáš jako kulhavá kobyla. K náramné radosti ostatních jsi však pomocí své oblíbené sekerky připravoval dříví na topení. Takové zásoby, jaké bývaly kolem našeho ohně, neměl nikdo ze sousedů. A víš, u čeho taková dovolená vždycky končila? U maminčiných plněných paprik, na které jsi vzpomínal až do pozdního stáří.

Milý bráško, nemohu rovněž zapomenout na duchovní probuzení v osmdesátých letech. Na polopartyzánská modlitební setkání ve vašem

bytě. Na pozdější shromažďování v Domě pionýrů, v sokolovně a ve Zvláštní škole. V uších mi dodnes rezonují některá Tvá kázání. Nebyly to burácivé projevy Bonkeho či Jana Křtitele, ale tichý hlas dobrého pastýře. Vzpomínám na Tvoje upřímné, opravdové modlitby. Přiznám se, že ty mi budou chybět nejvíce...

Díky Bohu jsem mohla celý svůj život prožít ve Tvé blízkosti. Těším se na to, až se znovu potkáme. V Boží náruči, kam jsi mě právě předešel...

Tvoje sestra Dáša s rodinou

Střípky vašich vzpomínek na Josefa Hasmandu

- Na bratra (jestli chcete Pepu) Hasmandu mám velice pěkné vzpomínky. Jedna obzvláště mně nejvíc utkvěla v hlavě. Bylo to v době, kdy jsem po skončení ekonomky nastoupila do svého prvního zaměstnání – do Rostexu v Hošťálkové jako účetní v kovárně. Bydlela jsem u babičky a dědy Kuběnových v Hošťálkové a na víkend jsem jezdila domů. Tenkrát byly u nás doma nějaké rodinné dost velké problémy. Tentokrát se to už netýkalo mně tak jako dřív, ale mamky a tatky Kuběny. Já jsem to nesla dost těžce. I když jsem ve sboře fyzicky byla, všimnul si bratr Hasmanda, že chodím jak tělo bez duše, že se mnou nic není. Zavolal si mně bokem a říkal mi něco v tomto smyslu: „ Vidím na tobě, Dano, že se trápíš. Ne, nemusíš mi nic říkat, pokud je to zcela osobní. Ale dám ti jednu radu. Každý den buď Bohu aspoň za jednu věc vděčná. Uvidíš, že to funguje, i když se situace hned nevyřeší, změní se tvůj postoj k danému problému.“ Hleděla jsem na něho nechápavě, jak spadlá z višně a říkám si – co to je za blbost? Jako fakt nechápu, za co bych já teď mohla být tak Pánu Bohu vděčná. Viděl to na mně a říkal: „

Zkus to, mám to vyzkoušené i já, funguje to.“ Tak jsem to zkusila. A vítě na co jsem přišla, že bratr Hasmanda (Pepa), měl pravdu. Když bylo před pár lety setkání mládeže ve ValMezu, přišla jsem k němu a říkám mu: „ Děkuji.“ Teď pro změnu hleděl nechápavě on. Připomněla jsem mu onu příhodu. Jasně, za ty roky na to zapomněl, ale já ne. Učím se stále a denně být Bohu vděčná nejen za jednu věc, ale za všechno, co od Něj přichází.....

Dana Klečková

- Moje vzpomínka na pana Hasmandu - netykala jsem ani Eviče. Evička s Pepou se mi postarali o mého Péťu, měl 2,5 roku. Když jsem byla ve vězení, mou nezodpovědností byla Vladěnka v Kojeneckém ústavu a Evička ji navštěvovala a posílala fotky. Ve vězení jsem celý den pracovala a další práci jsem měla až do večera s úklidem. Měla jsem tam být 14 měsíců, ale po 10 mně propustili. Nemohla jsem tomu uvěřit, že budu mít děti zase u sebe.

Rozloučila jsem se na oddíle i s vychovatelkami, které psaly posudek pro soud. Z Pardubic jsem dojela až odpoledne a zazvonila u Hasmandů.

Otevřel Pepa se slovy: „Ty jsi utekla z vězení?“ Měl ve tváři obavy, že přijde policie a budou problémy. Musela jsem ho ujistit, že ne, a správa věznic mé propuštění potvrzuje.

Byl rád za Peťu a Vladětku. Vzácní to lidé. Co říct závěrem? Děkuji Pánu Bohu, že jsem je poznala.

Svatka Balážová

- Dovolím si svoji vzpomínku na bratra v Panu Ježíši - Josefa Hasmandu vyjádřit slovy:

"Jak nadějně je, že můžeme věřit, že naši milí spí a čekají na slavné probuzení. Vždyť garantem vzkříšení je sám Ježíš Kristus. "

My, Balcarovic rodina, jsme s Hasmandovými prožili tolik krásných chvil. Jak to vyjádřit? Škoda, že si nemohu s Evičkou osobně zavzpomínat. Moc rádi jsme k nim chodívali, a to i naše dcery. Pepa, tak jsme mu říkali, zapadl do sborečku ve Valašském Meziříčí a také tam odevzdal kus poctivé práce. Ten můj Bláža by to lépe vyjádřil. Byli přátelé, spolu

studovali Bibli, spolu i cement míchali. Měl rád i naše děti a dodnes s vděčností vzpomínám na jejich praktickou pomoc. Bůh ví o našem přátelství a to je radostné. A tak přikládám foto na jednu vzpomínku a v tichosti aspoň takto hladím Evičku a přeji jí i dětem sílu od Nebeského Otce pro dny čekání na setkání.

Alena Blahoušková

- Kdysi dávno jsem chtěla psát verše o Ježíši Kristu. Všechna slova mi ale připadala příliš nicotná. Tentokrát jsem měla napsat něco málo o

svém muži. Opět jsem zjistila, že všechny vzpomínky jsou natolik osobní, že slova, která mě napadala, na to nestačí.

Letos vykvetlo všude tolik pampelišek, že rozzářily všechno kolem nás. Tehdy můj muž opustil svou tělesnou schránku a tím vlastně odešel šťastně domů. Až budou každoročně opět kvést pampelišky, s láskou vzpomenu s myšlenkou: "Jakpak je dnes u nás doma, Pepo?"

Eva Hasmandová

Česká ADRA třicetiletá

V měsíci květnu oslavila česká pobočka mezinárodní organizace ADRA své třicáté narozeniny. Během této doby pomohla potřebným v 66 zemích světa a v rámci humanitárních a rozvojových aktivit rozdělila asi dvě miliardy českých korun. V současné době mimo jiné provozuje také 15 dobrovolnických center. Jedno z nich už dlouhá léta funguje i ve Valašském Meziříčí. V souvislosti se vzpomenukým výročím postupně uveřejníme několik vyznání lidí, kteří se do historie valašského adrování zapsali nesmazatelným písmem. Začneme u současné vedoucí meziříčské pobočky, paní Nadi Šimové.

Otázky pro Naďu Šimovou, vedoucí DC ADRA Valašské Meziříčí

1/ Naďo, můžeš se nám krátce představit?

Vyrostla jsem v Odrách, malém městě u Nového Jičína, kam jsem šla později studovat střední ekonomickou školu. Nakonec jsme v tomto městě zakotvili i jako rodina. Dnes mám dvě dospělé dcery a také dva vnuky.

2/ Jaká byla Tvá cesta do ADRY ve Valašském Meziříčí?

Po letech kancelářské práce jsem chtěla změnu a přihlásila jsem se do kurzu pro pracovníky v sociálních službách pro seniory a zdravotně postižené. Po jeho dokončení jsem začala hledat i odpovídající práci. Nebylo to jednoduché a nechtěla jsem jen tak čekat a tak jsem se rozhodla pro službu dobrovolníka v Hospici Citadela. To byla moje cesta, která mne dovedla až do ADRY ve Valašském Meziříčí. Bylo to v roce 2005.

3/ Jaký post jsi zastávala po nástupu?

Nastoupila jsem tedy nejdříve jako dobrovolník. Dobrovolnická služba mě naplňovala a přinášela mi radost, nové zkušenosti a prožití. V

následujícím roce jsem pak v situaci, kdy odcházela na mateřskou dovolenou vedoucí Dobrovolnického centra Lidka Obadalová, přijala místo koordinátora dobrovolníků, pod vedením Františka Tomance.

4/ Později jsi dokonce postoupila do funkce vedoucí Dobrovolnického centra. Jak k tomu došlo?

Ano, v roce 2016, kdy z funkce vedoucího DC odcházel (už podruhé a definitivně František Tomanec) a hledal svého nástupce, mne oslovil s touto nabídkou. Myslím, že jsem tenkrát váhala, chtěla jsem zůstat u živé práce s dobrovolníky a přijímacími organizacemi a nelákalo mě vedení dobrovolnického centra. Nakonec to však dopadlo jinak.

5/ Jak je to nyní, co vše máš na starosti? Pomáhá Ti někdo a jak?

Stále zastávám při funkci vedoucího i pozici koordinátora dobrovolníků a od roku 2019 je mou kolegyní Lidka Obadalová, která se vrátila po mateřské dovolené zpět do práce v DC. Pracuje jako koordinátor dobrovolníků v Rožnově pod Radhoštěm, má na starosti studentský

dobrovolnický klub Gymnázia v Rožnově p. R. Pomáhá nám i Alenka Gerlová (PR a web), naše bývalá dobrovolnice. Jsem ráda, že už v tom nejsem sama.

6/ Můžeš srovnat DC při nástupu a nyní?

Dobrovolnické centrum se rozrostlo, ale to je za tak dlouhou dobu logické. Narostly počty dlouhodobých dobrovolníků, v posledních letech na cca 120 dobrovolníků zapojených ročně, desítky krátkodobých dobrovolníků a navýšily se i počty přijímajících organizací, do kterých mohou dobrovolníci docházet. Rozšířili jsme postupně svou působnost o Rožnov pod Radhoštěm, Valašskou Bystřici a Choryni. Dnes si může zájemce o dobrovolnictví vybrat z celkem šestnácti možností sociálních zařízení, kam v rámci dobrovolnické služby může nastoupit. Každým rokem, vyjma posledních dvou let bývala tradice konání letních Adrabrigád pod vedením Františka Tomance, dále Marka Wagnera a pak Hanky Češkové. K té bychom se chtěli opět vrátit. V současné době se však musíme věnovat i pomoci a podpoře příchozích ukrajinských rodin, zejména matek s dětmi. Zahájili jsme spolupráci se ZŠ Masarykova, do které dochází dvě třídy ukrajinských dětí a během prázdnin bychom otevřeli komunikační a volnočasové kurzy v prostorách této školy.

7/ Jak si vede Valmez ve srovnání s ostatními DC?

Každé DC ADRA má svá specifika, vyšlo z jiných podmínek, jiných regionů. Těžko srovnávat. Myslím však, že jednou z věcí, která je pro Valašskomeziříčsko typická, je ochota, s jakou dobrovolníci službu dlouhodobě vykonávají a velké množství času, které jí věnují. A jsou to zejména senioři, kteří v této službě vedou.

8/ Musíš si shánět finance na provoz. Jak se Ti to daří, kdo všechno přispívá?

Ano, na svou činnost si musí Dobrovolnické centrum prostředky zajistit. Máme velkou podporu města Valašského Meziříčí a jsme za ni vděční,

jsou našimi skutečnými podporovateli od samého počátku. Dále je to Mikroregion Rožnovsko, MPSV, MV, Nadace ČEZ, kde každým rokem podáváme žádosti o granty a dotace. Podporuje nás i CASD a množství drobných dárců, kteří posílají dle svých možností pravidelně určitou finanční částku. Dík patří i organizátorům a návštěvníkům pravidelných přednášek ADRA klubu zdraví za jejich finanční dary.

9/ Jaká je spolupráce mezi DC ADRA a místním sborem CASD?

Tady bych chtěla především poděkovat místnímu sboru za to, že zde máme již od samého počátku fungování Dobrovolnického centra své místo. Využíváme jeho prostory k setkávání s dobrovolníky, ke školení nových zájemců o službu, k pravidelným supervizím a jiným jednorázovým

aktivitám. Vážíme si toho. Také je třeba zmínit, že v čase kdy nás všechny trápil Covid a bylo potřeba rychlé reakce a pomoci, se mnozí členové místního sboru aktivně zapojili do dobrovolnické služby. A nyní v situaci spojené s ukrajinskými uprchlíky velmi dobře funguje vzájemná spolupráce založená na pomoci a podpoře této skupině obyvatel.

10/ Co je nejčastější motivací dobrovolníků k

bezplatné službě potřebným?

Bývá to nejčastěji naplnění volného času, snaha pomoci potřebným, zpestření života, dobrý pocit ze záslužné práce, nové životní zkušenosti.

11/ Můžeš nám přiblížit jejich činnost? Čemu se zpravidla věnují?

Zájemci o dobrovolnictví se mohou rozhodnout, zda chtějí svou službu realizovat v programech u seniorů a zdravotně postižených, u dětí a mládeže nebo u sociálně slabých občanů. Rozhodují se pak většinou pro takovou cílovou skupinu, ke které mají nejbliže. Pravidelně docházejí za klienty přijímajících zařízení – Domovů pro seniory, Denních stacionářů Diakonie nebo Charity, Hospice Citadela, Azylového domu a Nízkoprahových zařízení Charity, dále do Iskérky a Poradny v Rožnově p. Radhoštěm a dalších. Zde se věnují různým volnočasovým aktivitám, sdílení času, procházkám, u dětí pak doučování apod. V obchůdku Darovánek Diakonie pak dobrovolnice přebírají, oceňují šatstvo a předměty denní potřeby určené k dalšímu prodeji a užití pro sociálně slabší skupiny obyvatel.

12/ Co by jsi vzkázala čtenářům sborového zpravodaje?

Byla bych ráda, pokud bychom měli šanci se více potkávat. Víím, že většina členů sboru není místních a každý z nás má své starosti a povinnosti, ale třeba se nám to podaří.

Chtěli bychom zapojovat do dobrovolnické služby co nejvíce zájemců o tuto činnost, motivovat je k ní, motivovat je k dobrovolnictví a dárcovství, které je přece tak záslužnou prací a přináší radost a naději pro mnohé. Jak pro dobrovolníky, tak pro příjemce pomoci.

Děkujeme všem, kteří se na ní podílejí.

Nad'o, děkujeme Ti za odpovědi a hlavně za práci, kterou už dlouho a s láskou vykonáváš...

František Tomanec

„Vody na zemi převelice zmohutněly“ Gen 7, 19.

Věta „Očekávejme přívalové deště“ znějící z rozhlasových či televizních zpráv nám v poslední době způsobuje přímo kopřivku. S železnou pravidelností je tato meteorologická událost provázena na Hřbitovní ulici několika jevy - silnice se stane řečištěm dvou proti sobě tekoucích potoků, jeden směrem od Tesca a druhým směrem od mlékáren. Kanály ve vozovce se změjí v gejzíry, které by nám mohl i Island závidět. A protože valící se voda nemá kam odtéct, namíří si to místem nejmenšího odporu přímo do garáže pod budovou sboru. Většinou se zastaví na

celkem
rozumné
výšce, takže
naše věci
uložené
v bezpečné
výšce na
paletách
většinou
přežijí. Ale
letos
9.června
bylo všechno
jinak.

Množství srážek bylo tak výrazné, že voda vystoupala do výšky prvního schodu vstupu do modlitebny, zatopila nejen garáž téměř po strop, také sklep, a celou zahradu. Dům stál rázem uprostřed jezera. Podařilo se nám trumfnout dokonce i pana starostu a jeho nově otevřený velký venkovní bazén městského koupaliště 😊. Z uložených věcí se sice nezachránilo skoro nic, ale co na tom záleží? Mnohem důležitější je okamžitá pomoc našich brášek ze sboru, kteří pomohli s odklizením pozůstatků povodně a jejich obětavá sourozenecká láska. Děkuje.

Iva Chárová

Sláva Ukrajině – je plná hrdinů

Domníval jsem se, že mám bujnou nekonečnou fantazii. Přesto ani v těch nejdivočejších snech si nedovedu představit, jak poblíž mě vybuchují dělostřelecké granáty, nad městem sviští rakety, kvílí sirény, bombardéry si hledají cíl, na horizontu je slyšet střelba, k nebi stoupá hustý černý dým...

Také tak nějak mohla začít v únoru nevyprovokovaná, nesmyslná agrese Ruské federace pod vedením prezidenta Vladimíra Putina proti svrchovanému sousednímu státu.

Okamžitě se zvedla obrovská solidarita s Ukrajinou, ekonomická, vojenská a morální pomoc. K sjednocené Evropě se přidávají USA, Kanada, Japonsko, Austrálie a další státy. Koncem měsíce lásky opustilo svůj domov asi pět a půl milionu obyvatel Ukrajiny, především ženy s dětmi. Sbalili si to nejnnutnější, co vejde do kufrů a igelitových tašek. Muži brání svou milovanou vlast před Ruskými okupanty. Všichni míří do států bývalé Varšavské smlouvy. Tady ještě nedávno lidé živořili v rudé kleci totalitní říše zla. Nejvíce utečenců, něco přes jeden milion, přijalo Polsko. V České republice je jich asi 330 tisíc. Maminky s dětmi mají sklopené hlavy, mlčí, jsou úplně bezbranné, některé se i stydí, že musí žádat o pomoc.

Ještě několik let zpátky bych neuvěřil, že se najde drtivá většina spoluobčanů, kteří nezištně pomáhají potřebným. Do Valašského Meziříčí přicestovala v dubnu Olena a Světlana z Města Lozova. Našla vlídné přijetí a střechu nad hlavou v modlitebně CASD. Obě ženy na sobě nedávají znát stres, úzkost, útrapy, kterými prošly. Za oponou jejich očí cítíme otázku, na kterou nikdo nezná odpověď. Kdy se vrátíme domů ke svým drahým a milovaným? Jak bude vypadat naše město? Stojí náš dům? Kdo přežil? Kdo je zraněn? Komu zapálíme svíci na hrobě?

Informují nás, jaká je těžká a složitá cesta Ukrajiny ke svobodě a demokracii. Ve 30. letech 20. století probíhala výstavba socialismu. Sovětská vláda nutila rolníky předávat potraviny ze svých farem státu. Ignorovala jejich potíže, že nedokáží odevzdávat tolik produktů v naturáliích. Více než 10 milionů lidí zemřelo v důsledku hladomoru. Přitom se o Ukrajině tvrdilo, že může být obilnicí Evropy.

Ukrajina zahájila proces vystoupení ze Sovětského svazu v roce 1990 přijetím deklarace o státní suverenitě. Roku 1991 vyhlásila nezávislost. Proběhl obrovský ekonomický a společenský pokrok ve všech oblastech. Obnovují se tradice, kultura a hlavně chtějí zachovávat svůj rodný jazyk. Lidé cítili, že teď si budují svou zdevastovanou vlast. Především mladí touží po změně. Všichni jsou pro vstup do Evropské unie.

V červnu sestry z Ukrajiny srdečně pozvali Adventisty na tradiční dobroty. Podával se skvělý ukrajinský boršč (ne ruský). Dále vynikající golubce se zakysanou smetanou. Jsou to zelné závitky s mletým masem. K řízkům bylo grahamové pečivo. Všem moc a moc chutnalo. Členové sboru přispěli k příjemnému gurmánskému zážitku vlastními výrobky. Jablkovým štrúdlím, slanými tyčinkami, marmeládovými šátečky, čokoládovými dortíčky, slanými brambůrkami, krémovými řezy atd. Bylo poznat, že pro dobré přátele je vše připraveno s láskou.

Jako všechny ukrajinské ženy, také Světlana a Olena několikrát za den volají mobilem domů. Srdce jim krvácí, když vidí v přímém přenosu hrůzy a zvěrstva, která páchají ruští okupanti. To si během druhé světové

války nedovolil ani německý wermacht. Nedávno jsem viděl sci-fi a fantasy filmy z produkce Hollywoodu typu Hvězdné války, Galaxie útočí atd. Vidíme nádherná velkoměsta v architektonickém, technologickém rozkvětu. Po

zdrucujícím barbarským úderu z vesmíru zůstanou zničené, vybombardované domy, ohořelé stromy, všude oheň, dým... Pouštím si denně televizi ČT24. V přímém přenosu vidím ještě dramatičtější obrázky. V nesmyslné válce na Ukrajině jsou neustále systematicky ostřelované aničené nemocnice, porodnice, mosty, sklady potravin, školy, inženýrské sítě, sklady pohonných hmot, školky, obytné čtvrtě, dopravní uzly, nádraží... Na cestách leží mrtvolky civilistů, okupanti už zastřelili desítky malých dětí... Ve sklepech vybombardovaných domů v nelidských podmínkách přežívají staří lidé bez elektřiny, vody, potravin... Přibývají hromadné hroby... Drancují a rabují se obchody, byty, znásilňují dívky, ženy...

Na to, aby byla zdecimovaná a zdevastovaná ruská armáda, není nutné „NATO“, na to stačí Putin. Cožpak mu žádný z jeho poradců, pochlebovačů nemá odvahu říct pravdu? „Speciální vojenská operace je nesmysl. Prohráváme všechno. Boží mlýny melou pomalu, ale...“

Mladá generace vojáků je odepsaná, mají ukradené dětství, naděje, ideály, sny... To, co v brutální válce vidí, prožívají, už nikdy nedostanou z hlavy ven. Místo toho, aby ruský Ivan koupil krásné Nataši růži, toulali se spolu podél Volhy, věnovali si sladké polibky, ona mu recitovala verše Puškina, tak někde zbytečně krvácí v cizí zemi.

Desetitisíce ruských matek, žen, klečívají u hrobů. Slzy jako hrách dopadají na portréty jejich nejdražších – synů manželů, otců, bratrů... Hlavy skloněné, ruce spojené, sepnuté a tiše šeptají: „Proč zrovna já, proč zrovna my? Čeho jsme se dopustili, že musíme trpět? Pane Bože, proč jsi to dopustil? Proč to vraždění nezastavíš?“

Ukrajinská armáda je neporazitelná, nikdy se nevzdá, zvítězí. Bojuje na svém území, ví, za co bojuje, bojuje srdcem. Přes 10% armády tvoří ženy.

Do války se také zapojilo mnoho dobrovolníků z celého světa. V červnu jsme vzpomněli 80.výročí od tragických událostí po atentátu na Heydricha. Do základu byly vypáleny Lidice a Ležáky. Všichni muži byli postříleni. Až skončí válka na Ukrajině, kolik podobných obcí bude zjištěno a odhaleno? Až skončí státní terorismus Ruska proti Ukrajině, kdo sečte všechny mrtvé a zraněné na obou stranách konfliktu? Už několikrát jsem slyšel přirovnání Putina jako Hitlera 21.století. Až skončí šílená a nepochopitelná genocida na Ukrajině, svět už nikdy nebude takový, jaký byl.

Jindřich Oleš

Hurá, jedeme na výlet!

Neděle 19.6. byla Dnem otců, ale také dnem našeho sborového výletu do Olomouckého kraje.

Výlet byl již dlouho plánován, ale doba covidová způsobila, že výlet byl několikrát odložen. Tentokrátě nám to ale vyšlo!

„Účastníci zájezdu“ dostali předem itinerář plánované cesty, aby věděli, na co se mohou těšit, co pěkného je na výletě potká, jak je cesta časově rozplánována a jakým finančním obnosem je potřeba počítat.

Sraz výletníků byl jako tradičně pro první část účastníků před sborem, odkud se hromadně odjíždělo směr Javoříčko – parkoviště u Javoříčských jeskyní. Počasí nám bylo nakloněno, slibované tropické teploty v klimatizovaných automobilech byly snesitelné, a tak cesta příjemně a rychle ubíhala. Druhá část našich spoluvýletníků vyrazila

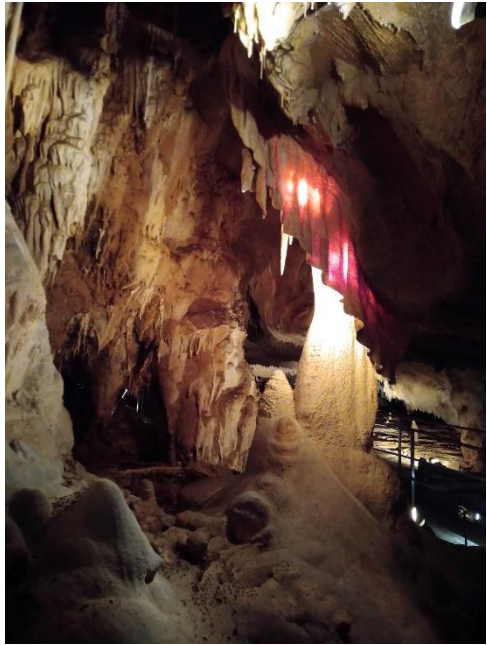
z Hranic. Potkali jsme se na poloprázdném parkovišti u Javoříčských jeskyní, kde jsme mohli společně začít náš sborový výlet.

Cesta k jeskyním byla dlouhá cca 600 m. V první části byla velmi příjemná rovinka, ale druhá část byla náročnější. Schody,

převýšení a věk způsobily, že jsme nestihli plánovaný čas objednané prohlídky, kterou jsme museli o půl hodiny posunout. Měli jsme tak alespoň čas na

vydechnutí, první fotografie, občerstvení i přípravu na vstup do chladného podzemí.

Naší skupince byla přidělena příjemná mladá průvodkyně pro velký okruh Javoříčských jeskyň. Cestou dolů jsme se dozvěděli, jak jeskyně v tomto krasu vznikaly a jak a kým byly objeveny. Prošli jsme několika velkými krápníkovými jeskyněmi – dómy, chodbami. Viděli jsme cestou zajímavé přírodní úkazy tvorby brček, růstu stalagmitů a stalaktitů i s jejich lidovými názvy, a také průřez krápníkem. Byli jsme upozorněni na vlezly, kterými byly jeskyně objeveny, na

zimoviště ohroženého druhu netopýrů – vrápenců. Po více jak jedné hodině jsme se opět objevili ve sluncem zalitém lese. Prohlídka byla u konce. Nyní nás čekala cesta zpět na parkoviště. Tentokrát z kopečka. Další zastávkou našeho výletu byl Hrad Bouzov. Polední slunce a cesta k hradu, která vedla opět vzhůru, nás neodradila. S nadšením a dychtivostí jsme vzhlíželi k hradní věži, kde nás očekávala další prohlídka. Cestou jsme nešetřili naše aparáty a fotili vše, co stojí za vzpomínku, včetně společné fotografie.

Prohlídku hradu jsme absolvovali se slečnou studentkou, která odpovídala na všechny naše všetečné i netečné otázky (Jindra O. ví ☺) Měli jsme možnost vidět hradní komnaty velmistra, medvědí kůže z medvědů původně žijících na hradě, rytířský sál, zbrojnici, novogotickou kapli, komnaty pro služebnictvo, funkční koupelny, vybavenou kuchyni výtahem i s dorozumívacím zařízením. Uprostřed nádvoří jsme dostali pár zajímavých informací o hradní studni, která je 40m hluboká s 20m sloupcem vody. Na závěr prohlídky jsme byli ještě upozorněni na fungující padací most.

Hlad a potřeba odpočinout nohám nám urychlily cestu z hradu na parkoviště. Přemístění do Loštic a k plánovanému obědu v restauraci U Coufalů bylo opět velmi rychlé. Nabídka pokrmů místní restaurace byla pestrá. Syrečky kam se podíváš. Smažené, zapékané, v tortille či v palačince. Zlákala nás též nabídka šéfa kuchaře – líčka na víně. Po dobrém obědě a nášupu některých našich bratří v podobě palačinky se zmrzlinou, jsme se přemístili přes cestu, abychom navštívili Muzeum Olomouckých tvarůžků. Již u vstupu nás ťukla do nosu zajímavá vůně místní speciality. Prohlédli jsme si různé artefakty k výrobě syrečků z dob dávných i nedávných. Viděli jsme, jak průmyslová revoluce

dokázala vstoupit do výroby a distribuce, jak zapálený jedinec z jednoho malého města dokáže vytvořit unikát světového věhlasu, který i císař platí zlatem. Závěr muzejní prohlídky jsme ukončili v místní podnikové prodejně, kde si někteří zakoupili voňavé delikatesy domů.

Odpolední čas i závěr celého výletu vyzýval k poslední zastávce, která byla v Tvarůžkové cukrárně. Jak bylo slíbeno v rozepsaném itineráři, naše výletování končilo oslavou Dne otců právě v cukrárně. Točená zmrzlina různých chutí tekla proudem, naše děvčata z Ukrajiny nepřestávala děkovat za celodenní zážitek, bratři i sestry byli spokojeni, že vyšlo vše, jak bylo plánované.

Na závěr jsme děkovali na modlitbě našemu Pánu Bohu za možnost prožívat takovýmto způsobem společenství i mimo sborové shromáždění. Za požehnání, kterého se nám dostalo v podobě pěkného počasí, za prostředky a že vše proběhlo bez újmy na zdraví.

V horkém podvečerním čase jsme nasedli opět do klimatizovaných ořů, abychom se přemístili do našich domovů se slovy písničky „Sláva, nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu“ 😊

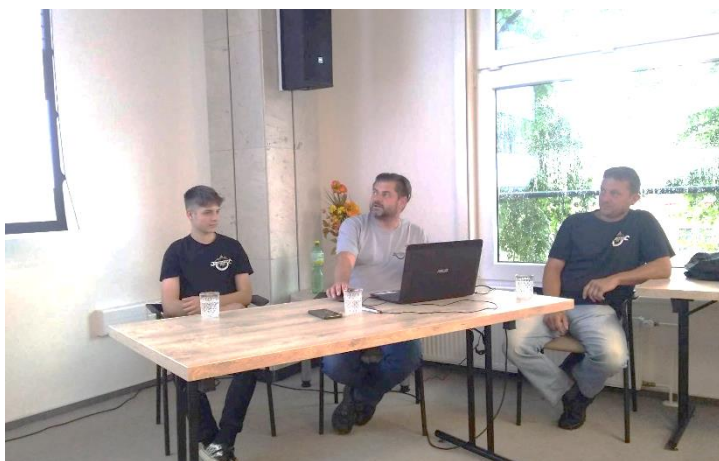
Za KD Soňa Mročková

Další beseda Adra Klubu zdraví – poslední ve školním roce 2021/22

9.června 2022 – Nesmrtelní dědci – Velorexem a rikšou na hranice Beneluxu

Čtvrtek 9.června 2022 si budou mnozí z nás dlouho pamatovat. Po delší době zasáhl naše město opět přívalový déšť, který velmi zkomplikoval život řadě našich občanů, včetně organizátorů besedy Adra Klubu zdraví. Ještě hodinu před jejím pořádáním nebylo jisté, zda se přednášející, ale i posluchači budou moci dostavit a beseda proběhne. Nakonec se prudký déšť krátce před začátkem utišil, a vše dopadlo dobře. Prožili jsme velmi milý a zajímavý podvečer s partou nadšenců, kteří si říkají Nesmrtelní dědci.

Toto označení nemá nic společného s dlouhověkostí samotných přátel, ale týká se jejich 2, 3 až 4kolých miláčků, povětšinou veteránského věku. I přes mnohá úskalí a časté defekty si jejich majitelé troufají podniknout výlety po celé Evropě. Dosáhli jak nejzápadnějšího místa, tak nejseverněji položeného. Provází je déšť, zima, poruchy, ale na jejich nadšení a lásce k motorům a cestování to nic nemění. My jsme se podívali s těmito sympatickými chlapíky na hranice Beneluxu. A cesta to byla opravdu napínavá. Vše bylo řádně zdokumentováno nejmladším členem party Šimonem, čerstvým úspěšným maturantem. A tak jsme pohyb velorexu a rikše mohli sledovat také z ptačí perspektivy ze záběrů dronu.

Protože pánové chvíli neposedí, plánují další toulky, a slíbili nám podělit se o své zážitky s Adra Klubem zdraví opět na podzim.

Iva Chárová

Vzpomínky na Rumunsko 1982

Pamatuji si jen matně a jen události, které utkvěly. Přece jenom to je 40 let. Jeli jsme Štěpán, Jarek, Elen, já, Zdenek a Franta, coby vedoucí výpravy. Krosny, cca 20kg, všechno s sebou. Odjezd vlakem z Val.Mezu do Púchova - Cigán expres - podle toho taky vypadal. Byli jsme zvědaví na Zdenka, protože jsme ho neznali. Ale byl v pohodě. Hned jsme mu začali říkat Rummenige, protože byl podobný fotbalovému útočníku z Bayernu Mnichov. Púchov – Oradea - Nord expres. Rozdělili jsme se do vagónu, Elen s Jarkem vzadu. Pak zjistili, že poslední 3 vagony odpojili. Rychle přebíhali k nám. Ještě, že si všimli. Potom jsme jeli dalším vlakem do Cluje. Byla sobota, ve sboru dobrý, starali se o nás, vykládali jsme si o situaci u nich. Pak jsme byli na procházce. U Belvederu byl malíř a maloval portrét Elen a postavu Jarka. Večer nám odvezli naši noví přátelé bagáže na nádraží a jeli jsme dál - do Brašova. Výstup do sedla - obrovské převýšení na pár metrech. Krásné bílé skály, krásná příroda. Našli jsme hříby-spoustu. A taky jsme viděli medvědů stopu. Měli jsme strach, abychom ho nepotkali. Bojarovi bylo zle. Teplota, průjem, svalová horečka. Dělili jsme se o jeho bagáž. Spali jsme v jeskyni. Nemáme vodu. Chytali jsme kapající ze stropu do plechovek a do celty. Ráno jí byl asi litr. Bojar se ještě léčil. Po snídani jsme sestupovali do údolí. Byl tam kemp. Jarek našel kost. Velkou lopatku, asi z jelena. Vláčil ji s sebou. Z kempu na nádraží a vlakem do Brašova a dalším do Bucuresti. Byli jsme v chodbičce v 1.třídě, a v kupé seděli Francouzi a znechuceně sledovali, jak pijeme vodu z kanystru. Na žádný vlak jsme neměli místenku a všude problémy s průvodčím. V Bukurešti na nádraží v hlavní hale Jarkovi ta kost vypadla a rozbila se na tisíc kusů. Rána jak z děla. Všichni se na nás dívali. Pak jsme jeli dál do Constance a do Tulci. Noc v Tulci byla hrozná, všude komáři a nic na ně nepůsobilo. Když jsme si přikryli spacákem i hlavu, byl hrozný hic. Ráno jsme chtěly jet domů. Vypadaly jsme hrozně. Pak jsme šli do sboru. Byli k nám moc milí. Ve sboru jsme zpívali. Spali a jedli jsme v jedné rodině. Oni tím strašně riskovali v tehdejšímu režimu, a přesto to udělali. Další den jsme šli do města. Byly tam kolotoče a my na nich. Pak jsme našli tábor, nějaká škola a ti nás tam nechali ve stanech bydlet. Chodili jsme se k moři koupat.

Výlet lodí po řece, všude samé lekníny. Dělali jsme si věnce na hlavu a na krk jako na Tahiti. To byla krása! Pak jsme pluli lodí do delty Dunaje, do Suliny. Seděli jsme na přídí za zábradlím a zpívali "My postrojili žoltyj parachod". V Sulině bylo větrno, prašno, samé vojenské nákladáky a vojáci. Vzpomínám si, jak jsme si umyli vlasy a přijeli ti vojáci, samý prach. Rychle jsme si balily hlavy do ručníku. Raketou - rychlá loď - do Tulce. Nás bylo 7 a lístku jen 5, ale kapitán byl hodný, vzal nás všechny. Vlákem do Bucuresti - Mamaia expres, pak do Oradei. Tam jsme nakupovali. Šaty - stejné s Elen, keramiku, hrníčky, velkou vázu. Mám je dodnes. Potom jsme šli do termálního koupaliště, tam jsme si polenošili. Pak na nádraží - Balt orient, a domů. Byl to jediný vlak, na který jsme měli místenky, a nikdo je nechtěl vidět. S Lídou jsme si koupily stejnou keramickou vázu - velkou. Táhly jsme ji až z Rumunska a Lída ji rozbila ve Val-Mezu na nádraží. Bylo to krásné, náročné, ale už bych nešla. Velký respekt a dík Frantovi a pozdrav všem zúčastněným.

Hana Jančová

Když mě vloni oslovil Franta Tomanec, abych zavzpomínal na první expedici do Rumunska, s politováním jsem ho musel odmítnout, protože první expedice jsem se neúčastnil. Když mě oslovil letos, myslel jsem si, že to nebude problém, zavzpomínat na expedici číslo 2. Občas si totiž se svým kamarádem a spolužákem Zdeňkem na tuto expedici vzpomeneme. Měli jsme těsně po maturitě a pro mě to byla první cesta do zahraničí. Myslel jsem, že vzpomínky na tuto první zkušenost mám celkem srovnané. Když jsem ale začal dávat tyto vzpomínky na papír, uvědomil jsem si, že uběhlo 40 let a ze vzpomínek mládí zůstaly jenom střípky. Nebýt fotek, a našeho společného vzpomínání by tento text byl poměrně krátký.

Začalo to nákupem jízdenek v Čedoku. Nevím, jestli tuto relikvii někdo ze zúčastněných uchovává, ale Zdeňka našel tehdejší jízdenku mezi svými černobílými fotkami. Podle něj jsme také na vlak do Rumunska čekali na soutoku Vsetínské a Rožnovské Bečvy, protože jsme nechtěli čekat na nádraží – nevím??? To si vůbec nevzpomínám.

vesnice, ze které jsme vyráželi k pohoří Piatra Craiului, si nepamätujeme ani jeden.

Konečně jsme vyrazili směrem k hřebenu Piatra Craiului a na to už jsou vzpomínky intenzivnější. První nezdařený pokus o výstup na hřeben (jestli jsme ztratili značku, nebo tam žádná nebyla to nevím). Víím, že jsme se museli vrátit do údolí. Následovala noc u řeky, a pochod údolím kolem řeky a hledání schůdnější cesty na hřeben. Krásné bílé skály po naší levé ruce byly skutečně úchvatné.

Sedlo, přes které jsme měli přejít, vypadalo docela blízko, ale mám pocit, že to bylo asi 20 km údolím a trvalo nám celý den, než jsme se dostali k místu, ze kterého jsme se pokusili do něj dostat. Výstup byl poměrně

náročný zvlášť pro Jarka, který měl nějaké žaludeční potíže. Ségře musel Zdenek pomáhat s batohem. Já jsem rozbil kytaru, při uklouznutí na kamenném poli.

Před dosažením sedla jsme přespali na skalnatém ostrohu v prvním a konečném výškovém táboře. Povzbuzení pro nás bylo

setkání s rumunskými kolegy horolezci, z nichž jeden byl na pokraji vysílení z dehydratace, a ti nám v žádném případě nedoporučovali pokračovat v cestě, kvůli nedostatku vody na hřebeni. Na tuto pasáž si pamatuji asi nejlíp.

Hřebene jsme dosáhli další den ráno.

Vzhledem ke zdržení z prvního dne a nedoporučení rumunských kolegů jsme hřebenovou cestu vypustili, s výjimkou Franty a Zdenka, kteří si 2 hodiny na hřebenu nenechali ujít, a pak jsme pokračovali mírným svahem dolů do údolí. Pamatuji si krásnou soutěsku, kterou jsme procházeli

Stopem jsme se dostali do Brašova a pokračovali vlakem do Constance.

I když jsme přijeli do Constance pozdě večer, nenechal jsem si ujít moje první setkání s mořem a slanou vodou a přesvědčil jsem Zdenka, aby se mnou hned šel se na moře podívat a ochutnat, jestli je voda opravdu slaná. Den strávený na pláži odpočinkem a koupáním byl ozvláštněním setkáním s pohraničником, který někomu z nás věnoval poměrně velkou mušli. Franta zase fotil skrz oheň pochodující četou rumunských pohraničníků. Dělal to šikovně tak, aby nemohl být obviněn z vyzrazení rumunského státního tajemství.

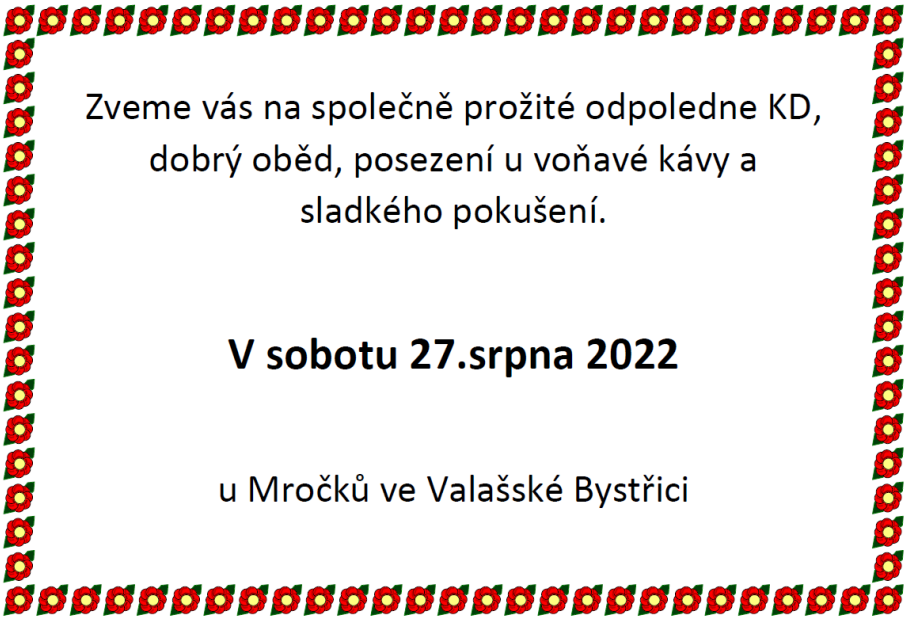
Po dni odpočinku přišel odjezd do města Tulcea, kde jsme přenovali na louce nad měste. Všechny kromě mě štípali komáři tak, že nemohli spát. Ráno půjčila Hana Zdeňkovi košili, aby mohl jít s námi slušně oděný do sboru. Tam jsme zahráli na rozbitou kytaru a zazpívali. Bylo o nás dobře postaráno, já bohužel od té doby nemůžu jíst lilek. Následoval odjezd lodí do Suliny, hra na rozbitou kytaru a zpěv. V Sulině jsme rozložili tábor pod majákem v počtu 2 stanů hned vedle rumunských pionýrů, kterým Franta hrával píseň *Pionýři pionýři malované děti* v češtině. Vzhledem k tomu, že to bylo hraniční pásmo, byla údajně slyšet noční střelba (pamatuje jenom Zdeňka). Úžasným zážitkem byl výlet s „mladým“ veslařem po kanálech delty Dunaje, koupání mezi lekníny, proplétání

pramice vedle zámořských , či obrovských rybářských lodí v přístavu. V Sulině jsme strávili několik úžasných dní.

Konec naší expedice se však rychle blížil. Návrat rychlolodí do Tulcea a odjezd do místa, které si nepamatuju a rozloučení se Zdeňkem, který nastupoval do práce a nemohl expedici s námi dokončit. Návštěva koupaliště, setkání s katolickým farářem, jeho pohoštěním na faře a odjezd domů.

Bylo to úžasné, škoda, že už je to 40 let

Milan Kovář a Zdenek Czinege

Zveme vás na společně prožité odpoledne KD,
dobrý oběd, posezení u voňavé kávy a
sladkého pokušení.

V sobotu 27.srpna 2022

u Mročků ve Valašské Bystřici

Písničky s příběhem

LÁSKA PSANÁ BARVOU KHAKI

Pokud je mi něco absolutně odporné, pak to jsou vítězné oblouky, vojenské přehlídky, nablýskané uniformy a všechny druhy zbraní, včetně mysliveckých malorážek. Navzdory tomu mě kdysi rudí soudruzi povolali do armády. Díky Bohu jsem se trapnému šaškování s kvěrem, houfnicemi a dalším krvelačným zabijáckým vercajkem elegantně vyhnul. Chorobní zelení mozkové si však ani později nedali pokoj a hned třikrát mě vytáhli na manévry. V posledním případě mi bylo už rovných osmatřicet let.

Aleš Zástěra, který byl v onu dobu ve Valmezu kazatelem před mým odjezdem prorocky prohodil, že tuší vznik nové písničky. Pokud lehce předběhnu dobu, díky onomu cvičení vznikly hned dvě.

Přestože tímto vědomě (a rád:-) porušuji vojenské tajemství, hned v úvodu uvedu, že naznačená šaškárna se odbývá v nedalekém vojenském prostoru Libavá. Únor se sice chýlí ke konci, ale tady je kosa jako na Sibiři. Spávali jsme ve velkých stanech, hned na břehu řeky Odry. Jak bylo mým

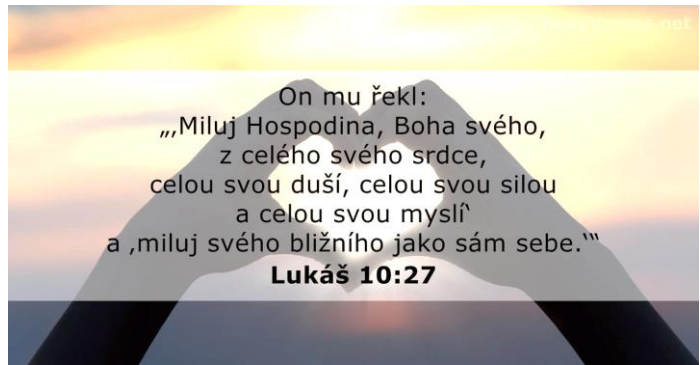
dobrým zvykem, přibral jsem si i značně omšelý výtisk bible kralické. Je přesně tak veliká jako zadní kapsa maskáčových kalhot. Každé ráno, ještě před nástupem, odbíhám pod nedaleký huňatý smrk, jehož větve sahají až k zemi a v dokonalém utajení si tam na pokračování čtu z Lukášova evangelia.

Tehdejší vojenský establishment, tak, to je teda něco! Přímy mého velitele představuje o deset roků mladší zobák pocházející někde z východního Slovenska. Poručíček neměří ani metr šedesát, ale v naší přítomnosti si hraje na generála. Komickou českoslovenštinou se snaží

plešaté, pupkaté a jinak poznamenané dědky donutit k pohybu. Daří se mu to pramálo. Uječeného napoleonka však ještě převyšuje hromotluk s výrazem Radegasta. Ohvězdičkovaný lampasák s šarží majora si bere slovo při ranním nástupu. Přestože před ním stojí několikanásobní otcové rodin, jimž táhne i na padesátku, neváhá na jejich adresu šermovat ostrými výrazy z oblasti zoologie a šťavnaté gynekologie. Zuří přitom jako zdivočelý býk a huláká jak přebuzená diskotéka. Opakuje se to ráno co ráno, s tím rozdílem, že jeho každé další kulturní vystoupení je o třídu razantnější.

Při pravidelném ponižování musíme stát v pozoru. Navzdory tomu se mnou lomcuje těžko zadržitelný vztek. Bujná fantazie toužící po pomstě vykresluje ty nejbarevnější scény. Jak mu v noci velkými šutry vybíjím v bytě všechna okna, šroubovákem škrábu lak na autě, polévám jej močůvkou, a jak podplácím všeho schopné romské spoluobčany, aby mu po zásluze rozmlátili jeho nevymáchanou hubu. Najednou však jakoby uslyším hlas z opačného břehu. Poznávám slova, která jsem před chvílí

četl pod
smrkem. O
druhé míli, o
milování
nepřátel, o
žehnutí těm,
kteří mě
nenávidí. Ale, co
s tím? To přece,
Pane nemyslíš

vážně! V takovéto situaci ani náhodou! Z jednoduchého důvodu. Prostě, i kdybych se rozkrájel, tak na to nemám...

Celý bílý den na cvičišti i skoro celou příští noc na polním lůžku mě zmíněné fráze pronásledují. Navíc se mi vybavuje i značně znepokojivý dodatek. Ten mluví o tom, že kdo zmíněné věci v životě praktikuje, ten staví na skále. Kdo je ignoruje, zase na písku. Což znamená, že jeho jakkoliv honosné stavení dříve či později sebere dravá voda. Což bych ale

ani náhodou nechtěl. A budování na skále jednoduše nezvládnou. Nebo – že by ano?

Nad ránem už nespím. Není to ani tak kvůli vyhaslým kamínkům, ale díky sílícímu tlaku svědomí. Peru se se svým nitrem jako kdysi Jákob s andělem, až nakonec rezignuji a v duchu posílám k libavskému nebi jednoduchou větu: „Pane, vidíš, že to, co po mně chceš, tedy, abych tomu protivnému komunistickému lampasákovi žehnal a dokonce jej miloval, to já, prostě nesvedu. Jedině, že bys udělal zázrak a nějak mě k tomu uschopnil.“

Ráno jsem opět pod huňatým smrkem. Nevím, jak je to možné, ale přistihuji se, že se za toho šíleně odporného neznaboha začínám modlit. Moc mi to nejde, ale svolávám na něj Boží požehnání. A pak přichází něco, co neumím vysvětlit. Toho chlapa je mi upřímně líto. Další nečekané překvapení mě čeká při nástupu. Major je jako vyměněný. Neřve, nešermuje rukama a mluví docela slušně. A to se opakuje i během posledních dvou tří dnů, které nám do konce cvičení zbývají. Že by zafungovala jedna superjednoduchá modlitba pod smrkem?

(A tak o něco později, přesně podle Alešova proroctví, vzniká nová písnička. Její text už číst nemusíte. Všecko podstatné jste se už dověděli :-)

Franta publikán Tomanec

Láska psaná barvou khaki

Posílali pozvánky a na mne došlo taky, dostali jsme kupu věcí a zelené fraky

Kdo to zná, ten ví, že není zrovna velké potěšení žít ve světě, co má barvu khaki

V zadní kapse maskáčů jsem nosil uschovanou lékárníčku na duši, starou, v kůži vázanou

Tam z podání Lukášova těšila mě Boží slova než jsem došel na onu stat' známou:

Miluj svého nepřítele, dokaž mu, že máš ho rád, tomu, kdo tě nenávidí, snaž se dobré udělat

Dávej tam, kde zpět nemají, dobrořeč, kde proklínají, pomodli se za toho, co neumí než nadávat

Potom stavíš na skále a dům tvůj bude pevně stát

Potom stavíš na skále a dům tvůj bude pevně stát, pevně stát

Velitel byl jako nebe s bouřkovými mraky, za chvíli se blesky snesly na nás, na vojáky

Mlčky jsme tam sice stáli, v duchu ale proklínali vzteky vše, co mělo barvu khaki

Zloba se mnou lomcovala, srdce kulo plány: Tak mu rozbít okna v domě, poštvat naň cikány

To a ještě horší díla pomstychtivost vymyslila, než jsem vzpomněl na ten výrok známý:

Miluj svého nepřítele...

Já vím, Pane, znám ta slova, slyšel jsem je taky. To snad platí všude jinde, jen ne pro vojáky

Přece víš, že možné není pro lásku a odpouštění místo dát ve světě barvy khaki

Zlobou v srdci zotročený prosil jsem pak „Pane, bez Tebe nic nezmohu, snad, když se zázrak stane“

Proč tak někdo nezajistí prášky proti nenávisti? Tu jsou všechny naše snahy plané

Miluj svého nepřítele...

Někdy prosba opravdová stačí na zázraky. Bůh mě tenkrát vyslyšel a zahnal zlosti mraky

Nechápu, jak se to stalo, jenom vím, že už se dalo slovo „láska“ psát i barvou khaki

Je to prostě úžasné, když na skále se staví. Nenávist jen otráví a navíc ničí zdraví

Odpouštět a mít se rádi, vážně brát ty dobré rady, pak to jde a život nás i baví

CODA: S Kristem se to podaří, ať kdo chce co chce praví...

LÁSKA PRANA BARVOU KHAKI

Handwritten musical notation on a single staff with treble clef, key signature of one flat (B-flat), and 4/4 time signature. The melody consists of eighth and quarter notes. Chords indicated above the staff are d, C, d, and F.

Poci lali pozvánky a us mne došlo taky, dostali jsme
vzdušni kapsle maskáčů jsem posel uschovanou lékařnickou

kupu věci a zelené, fraky Kolo to zůs, ten ví, že
na duši malou, v kůži vzranou tam z podání Luke

není zrovna velké potěšení žít ve světě
šova těšila mě Boží slova než jsem došel

co má bítvu khaki MILUJ SVĚHO NEPRÍTELE,
na jeny stát zámce

DOKAŽ MU, ŽE MÁŠ HO RAD, TOMU, KDO TE NEMÁVÍ
B C7 F B

SNÁŽ SE DOBRĚ UDELAT, DÁVEJ TAM, KDE PĚT NEMAJÍ
d C F

DOBROŘEČ KDE PROKLÍNÁJÍ, POMODLI SE ZA TOHO, CO NEU-
~~SPROUSTEJ~~

MI NEČ NADA VAT . POTOH STAVÍŠ NA SKÁLE A JÁM TVŮJ
F Es F

BU - DE PEVNĚ STÁT PEVNĚ STÁT

CODA po 4. sloce

Handwritten musical notation for the Coda section, consisting of a single staff with treble clef, key signature of one flat, and 4/4 time signature. The melody is simple, ending with a double bar line and a fermata. The word "Fine" is written above the final note.

s Kristem se to podání at klobouk eochee pravi

Křesťanský vtip – Ameňák

